

Нъ най-голѣмы и жалостны страданія препатили они, най-паче Българи-тѣ и Сърби-тѣ, отъ онова врѣмя, когда сѣ ся осилили по всички Турциѣ яничари-тѣ, и когда е тѣй да рекѣ анархія-та въ Турско-то царство достигнала най-голѣмъ степенъ. Того ради всички тѣи народи, на кои-то сѣ ся додѣяли такови горки мѣки, изчакавали сѣ съ най-голѣмъ охотѣ врѣмя и згоднѣ влукѣ, да смакнатъ единъ пѣтъ отъ вратѣ-тъ си тоя несносенъ яремъ, кои-то сѣ имъ намѣтнали были самовластни даи и яничари противъ волѣ-тѣ на Царь-тѣ.

Въ това бѣхѣ най-честити Сърби-тѣ, наши-тѣ съ равнѣ сѣдбѣ братія, а испосле Гърци-тѣ и Власи-тѣ. — На Сърби-тѣ е паднало жребие, да станѣтъ първо тѣи спорѣдъ волѣ-тѣ и позивѣ-тъ на Царя и да ся биятъ съ тѣя царски отпадници, даи-тѣ, догдѣ ги ненаправѣтъ съвършено покорны на Царь-тѣ си. И Сърби-тѣ показахѣ вѣрно длѣжностъ-тѣ си къмъ Царь-тѣ, и негово-то желание бѣде съвършено. Съ това тѣи придобихѣ благоволение-то Му и спичелихѣ си днешнѣ-тѣ свободѣ. Наша-та сѣдбина на противъ ние была така щастна, да бѣдемы и мы причислени на негова-та воля и благоволение. — Защо е така трѣбало да бѣде? дало ми поводъ да разгле-